

ת"פ 12376/10/18 - מדינת ישראל נגד קנאו היילי (עציר) - הובא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד
ת"פ 12376-10-18 מדינת ישראל נ' היילי(עציר)

בפני
בעניין: כבוד השופטת דנה מרשק מרום
מדינת ישראל - באמצעות פמ"מ וע"י עו"ד
יעל תרם

המאשימה

נגד

קנאו היילי (עציר) - הובא וע"י עו"ד יניב
דניאל

הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע לאחר ניהול הוכחות בביצוע עבירות של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** לפי סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין"), **נשיאת נשק ותחמושת** לפי סעיף 144(ב) רישא + סיפא לחוק העונשין, **ירי מנשק חם באזור מגורים** לפי סעיף 340א(ב)(1) לחוק העונשין ו**הטרדת עד** לפי סעיף 249 לחוק העונשין.

2. על-פי האמור בהכרעת הדין ובכתב-האישום, ברקע האירועים הפליליים היכרות מוקדמת בין הנאשם לגטוהן אדלה (להלן: "המתלונן" או "גטוהן"). בנוסף, כנגד אחיו של הנאשם, ליאור היילי (להלן: "ליאור") הוגש כתב אישום בנובמבר 2016 בגין אירוע אלימות כלפי המתלונן, והמתלונן נרשם כעד תביעה בכתב-אישום זה.

כפי שנקבע בהכרעת הדין, במהלך חודשי הקיץ של שנת 2017, פגש הנאשם את המתלונן בשכונת חפציבה בעיר נתניה [להלן: "השכונה"] ואיים עליו כי אם אחיו ליאור ייכנס לכלא הוא ייפגע.

ביום 22.9.18, שהה המתלונן בחורשה בשכונה (להלן: "החורשה"). בשעה 16:00 לערך, הגיע הנאשם לחורשה, התקרב אל המתלונן שישב על כיסא, והמתלונן אמר לו שלום. בהמשך אמר הנאשם למתלונן "ממתי בעצם צריך את השלום שלך". המתלונן לא ענה וקם מהכיסא. אז התקרב אליו הנאשם, חבט בפניו, הפילו לקרקע ובעט בחזהו כאשר הוא על הקרקע. כתוצאה מהחבטות נגרמה למתלונן חבלה בשפתו התחתונה. מיד בסמוך לכך, הגיע ליאור למקום וניסה לפגוע במתלונן באמצעות סלע. המתלונן קם מהקרקע וברח לביתו אשר נמצא בבניין מגורים סמוך לחורשה (להלן: "הבניין").

כעבור מספר דקות הגיע הנאשם רכוב על קטנוע לחניית הבניין כשהוא נושא בידו תת-מקלע מאולתר (שנתפס רק ביום 23.10.18; ראו בפסקה 47 להכרעת הדין). הנאשם ירד מהקטנוע כשהנשק בידו, התקרב לפתח הבניין וירה ירייה אחת באוויר. לאחר מכן, חזר אל הקטנוע ועזב את המקום כשהוא נושא עמו את תת המקלע.

ראיות לעונש

ראיות מטעם התביעה

3. ב"כ המאשימה הגישה את גיליון הרישום הפלילי של הנאשם (ע/1) ממנו עולה, כי לחובתו של הנאשם 6 הרשעות ותיק נוסף שהסתיים ללא הרשעה מבית המשפט לנוער, הכוללים ביצוע עבירות רכוש, סמים, נהיגה ללא רישיון ואליומות. הנאשם נשא מספר מאסרים בפועל, המסתכמים ליותר מ- 7 שנות מאסר.

4. מאסרו האחרון בפלילים הוא בגין הרשעה מבית משפט השלום בנתניה בשנת 2013, לאחר שהורשע בביצוע עבירות רכוש וסמים, והושת עליו עונש מאסר בפועל בן 50 חודשים שכלל הפעלת מאסר על תנאי וכן פסילת רישיון נהיגה למשך שנה. על-פי פלט מאסרים (ע/3), שוחרר ממאסר זה ביום 8.5.17, ועינינו הרואות, כי בסמוך לכך, בקיץ 2017, ביצע את עבירות האיומים כלפי המתלונן על רקע המשפט של אחיו.

5. גיליון רישום תעבורתי של הנאשם (ע/2) מעלה, כי הורשע בשנת 2018 בבית-משפט לתעבורה בפתח תקווה בביצוע עבירות של נהיגה בזמן פסילה, נהיגה כשלא הוציא מעולם רישיון נהיגה וזיוף סימן המשמש לזיהוי רכב, והוטל עליו עונש של 6 חודשי מאסר ופסילת רישיון נהיגה למשך 14 חודשים.

הנאשם החל לשאת מאסר זה ביום 28.1.18 ושוחרר ביום 12.7.18, כאשר אירוע האלימות והירי נושא גזר-דין זה התרחשו ביום 22.9.18, כחודשיים לאחר שחרורו ממאסר.

6. הצהרת נפגע עבירה (ע/4) מיום 11.6.20, ממנה עולה (בחלקים הניתנים לקריאה), כי המתלונן סובל מנזק נפשי מהאירוע, מקשיי שינה, דכאון וקושי בתפקוד היומיומי. במישור הפיסי, הוא סובל ממיגרנות וכאבי בטן, וכן נגרמו הוצאות כספיות לו ולמשפחתו. לטענתו, הנאשם גרם לנידוי חברתי שלו בכך שיצר לו תדמית של "מלשן" בקרב חבריו ושכניו.

המתלונן צירף מסמך מהמרכז לבריאות הנפש לב השרון מיום 15.6.20, ממנו עולה כי אובחן כסובל מ - PTSD עם פגיעה תפקודית ניכרת, מצב רוח ירוד וסובל מפלאשבקים של תקיפות גופניות קשות וסיוטים, הכל בעקבות תקיפות אלימות חוזרות על-ידי אותם אנשים, וכן קיימת התרשמות מהפרעת אישיות אנטי-סוציאלית. במהלך

2018-2019 עבר חמישה אשפוזים בלב השרון בשל התרשמות ממצב פסיכוטי. המתלון מסר לרופאיו, כי בחודשים האחרונים הפחדים, החרדות והקשיים התגברו באופן ניכר, דבר המונע ממנו את האפשרות לקיים שגרת יום הכוללת עבודה או פיתוח עצמאות.

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה עתרה לקביעת מתחם עונש כולל שנע בין 2.5 עד 5.5 שנות מאסר בגין כל האירועים המתוארים בכתב האישום, ולגזור את דינו של הנאשם ברף העליון של המתחם או בסמוך אליו, כך שיושת עליו עונש של 5 שנות מאסר, מאסר על תנאי ממושך ופיצוי למתלון.

ב"כ המאשימה ביקשה לשכנע, כי נסיבות התיק חריגות, כאשר המדובר בפרשה שראשיתה בכתב אישום שהוגש נגד האח ליאור ושניים נוספים בגין אירועי אלימות במהלכם נדקר המתלון. המתלון הגיש תלונה, העיד בבית-המשפט ובטרם מתן הכרעת הדין, במהלך 2017, כשלושה חודשים לאחר שהנאשם שוחרר ממאסר, בשלוש הזדמנויות שונות, איים על המתלון באמירות שאם לא יחזור מהתלונה הוא ייפגע. טיבן של האמירות ועיתוי השמעתן ממקם אותן ברף חומרה גבוה ומלמד על תעוזה והעדר מורא של הנאשם.

אירוע התקיפה התרחש בצהרי יום 22.9.18 הסתיים בחשד לשבר בצלע בלבד מאחר שהמתלון הצליח להימלט מהמקום (וצוין, כי כנגד ליאור הוגש כתב אישום בבית משפט השלום - ע/6, בהליך נפרד שעודנו מתנהל). חצי שעה לאחר מכן, ירה הנאשם באוויר מתחת לחלון חדרו של המתלון באמצעות תת-מקלע מאולתר. הצטיידות בנשק תוך זמן כה קצר מלמדת על מיהות הנאשם ועל קשריו עם גורמים עברייניים. לטענתה, אין מקום להקל ראש בכך שמדובר "רק" בירי באזור מגורים ולא בירי שגרם לפציעה, כאשר ירי בנשק חם בנסיבות המתוארות מהווה אלימות בדרגה גבוהה.

נסיבה מחמירה נוספת היא הפחד של המתלון מהנאשם, ממשפחתו ומחבריו אשר מצא את ביטויו בראיות שהוגשו לרבות במזכרים של השוטרים שפגשו בו. ב"כ המאשימה טענה, כי דקירת המתלון סמוך לאחר עדותו בבית המשפט בתיק זה על-ידי אח אחר של הנאשם (קנה היילי, כפי שהדברים עדיין מתבררים במסגרת תיק פלילי בבית-משפט זה - ע/5) מלמדת כי חששותיו היו אמיתיים.

ב"כ המאשימה הדגישה את הנזקים שנגרמו למתלון בפן הפיסי, הכלכלי, הנפשי והחברתי והפנתה, בין השאר, למסמכים הרפואיים המעידים על פוסט-טראומה ממנה הוא סובל בעקבות התקיפות האלימות שעבר, ולקושי התפקודי בחיי היומיום. ב"כ המאשימה הבהירה, כי אמנם למתלון רקע נפשי קודם, אך ההחרפה במצבו היא על רקע האירועים עם האח ליאור והמשכה במעשים הפליליים שביצע הנאשם כלפיו.

אשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות הזכירה, כי הנאשם ניהל הוכחות, לא נטל אחריות על מעשיו ועל כן אינו זכאי להקלה של מי שבחר להודות במעשיו ולחסוך בזמן שיפוטי. ב"כ המאשימה הרחיבה באשר לעברו הפלילי של הנאשם, לעיתוי ביצוע העבירות ולכך שלכאורה הנאשם נדקר על-ידי אח אחר של הנאשם לאחר

שהעיד בתיק דנן. לאור נסיבות אלו עתרה לגזור על הנאשם עונש מאסר בפועל המצוי ברף העליון של המתחם או בסמוך לו, והכל כאמור בפתיח פסקה זו.

8. הסניגור תיאר את נסיבותיו האישיות והמשפחתיות של הנאשם וטען, כי הנאשם בן 32, בן למשפחה המונה עשרה ילדים, שעבר ילדות קשה, ועבד מגיל צעיר לפרנסתו. היפנה לדבריו של הנאשם בבית-המשפט לפיהם, בת-זוגו נאלצה להפסיקה את הריונה בעקבות מעצרו, והקשר ביניהם נפסק.

מהרישום הפלילי ניתן ללמוד שהנאשם לא הסתבך באלימות בעשור האחרון, ולא ניתן לקבוע שמדובר באדם אלים שתוקף אנשים. בגין התיק דנן, הנאשם שוהה במעצר למעלה מ- 20 חודשים, ואינו זכאי לזכויות הניתנות לאסירים.

ב"כ הנאשם עתר לקביעת מתחם עונש הולם אחד, ולהסתפק בימי מעצרו. טען, שאמנם הנאשם לא הודה ולא חסך זמן שיפוטי, אך לפי תיקון 113 לחוק העונשין אין בכך כדי להביא להחמרת עונשו, כשהנאשם ממשיך לטעון לחפותו.

ב"כ הנאשם טען, מבלי להקל ראש בחומרת העבירות, כי למתלונן לא נגרם נזק פיסי כתוצאה מהתקיפה, כאשר בתמונות שהוגשו ניתן להבחין במעט דם על שפתיו והחשד לשבר בצלע התברר כלא היה.

אשר לעבירות הנשק טען, שמדובר ברייה אחת בודדת שבוצעה בעוד הנאשם מניף את הנשק כלפי מעלה ולא היה ניסיון לפגוע בחלון הבית או בבניין, כשגם המתלונן לא אמר מעולם שהנשק כוון כלפיו. מהעדים שהעידו ולפי המזכרים שהוגשו עולה, שאיש לא שמע את הירי מלבד המתלונן והוריו, כך שתיאור התובעת בדבר הפחדת השכונה אין לו בסיס.

בסופו של יום, מדובר בנשיאה והובלה לזמן קצר של מספר דקות מהיער לחניון הבניין, שהיה מרחק של מאות מטרים בודדים.

הסניגור טען, כי ההליך החל לפני כשנתיים, כאשר העבירה של הטרדת עד בוצעה לפני למעלה משלוש שנים. הדגיש, כי אין מקום לטענה שמצבו הנפשי של המתלונן נעוץ במעשי הנאשם או משפחתו, כאשר הוריו ואחיו של המתלונן סיפרו שהוא סובל מהפרעה נפשית מאז שירותו הצבאי, ושחרר מהצבא בעקבות אי-התאמה. עוד טען, שיש להעניש את הנאשם רק בשל מעשיו ולא בשל מעשיהם הנטענים של אחיו.

לאור האמור לעיל, ב"כ הנאשם עתר לקביעת מתחם עונש הולם שנע בין 15 ל- 30 חודשי מאסר בפועל, ועל כן יש להסתפק בתקופת מעצרו.

9. הנאשם בחר שלא למסור דברים לבית-המשפט.

דין והכרעה

10. בהתאם להוראות תיקון 113 לחוק העונשין בסעיף 40ג(א), לצורך קביעת מתחם העונש ההולם יש להתחשב בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

11. הנאשם פגע במספר ערכים מוגנים, בראש ובראשונה בשלומו הנפשי והפיסי של המתלונן. הפגיעה היא מובהקת וקשה, ובאה לידי ביטוי לאורך כל המעשים המפורטים בכתב-האישום שתחילתם באמירות מאיימות על רקע הליך שיפוטי, המשך בפגיעה מכוערת בגופו וכלה בהתנהגות עבריינית בריונית באמצעות נשק.

מעבר לכך, יש במעשיו של הנאשם גם פגיעה בהיבט הציבורי הרחב. באשר למעשי הנאשם המקימים עבירה של הטרדת עד, נקבע:

"הערך המוגן שביסוד עבירה זו הוא מניעת הכשלת ההליך השיפוטי באמצעות הטרדתם של עדים על מנת לגרום להם שלא לשתף פעולה עם גורמי אכיפת החוק. תכלית האיסור הפלילי שבנדון היא להקנות ביטחון אישי לעדים לצורך חקר האמת ומיצוי הדין עם האשמים" (ראו בע"פ 6367/12 נתנאל בנימין נגד מדינת ישראל [8.4.13], פסקה 19).

בעבירות הקשורות לנשק שביצע הנאשם, פגע הוא בערך המוגן של שלום הציבור וביטחונו. הפגיעה בערך זה היא ברף חומרה גבוה נוכח השימוש בתת מקלע מאולתר ונשיאתו, בקרבה לבנייני מגורים, ביום שבת אחר הצהריים:

"בית משפט זה עמד לא אחת על הסכנות הגלומות בשימוש בנשק חם לשם פתרון סכסוכים, אשר עלול לפגוע בזכותו של כל אדם לשלמות גופו... חומרה מיוחדת מיוחסת בפסיקת בית משפט זה לאותם מקרים שבהם השימוש בנשק חם נעשה בתוך שטח עירוני ובסביבת בתי מגורים..." (ראו בע"פ 4377/16 תורק נגד מדינת ישראל [6.10.16], פסקה 18).

12. באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, לפי סעיף 40ט(א) לחוק העונשין, ראוי להדגיש מספר נקודות לחומרה:

כפי שתואר בכתב האישום, ברקע מעשי הנאשם שני אירועים קודמים של תקיפת המתלונן על-ידי ליאור, אחיו של הנאשם. הנאשם השמיע את אמירתו המאיימת כלפי הנאשם בעוד משפטו של אחיו מתנהל, ובטרם ניתנה הכרעת-דין בעניינו.

הנאשם מצא את עצמו קורבן לאלימות הנאשם ואחיו ליאור בחורשה, כאשר נראה שלמעשה האלימות לא קדם תכנון, אך הוא בוצע בצוותא וללא כל סיבה נראית לעין, אלימות סתמית ומיותרת.

שיא האירועים בירי שביצע הנאשם בחנין בנין המגורים של הנאשם, דקות מספר לאחר אירוע האלימות בחורשה. כאילו לא די באלימות המיותרת שהופעלה כלפי המתלונן בחורשה, הצטייד הנאשם בכלי נשק מאולתר בפרק זמן קצר ביותר, באופן הממחיש את זמיונותו לנשק שטמון בו סיכון ממשי, ונשא אותו בלב שכונת מגורים בעודו נוהג על קטנוע. עסקין בהתנהגות עבריינית ממש, של איום באמצעות ירי בנשק, כשהנאשם לא היסס מלנהוג באופן האמור באזור מגורים ביום שבת אחר-הצהריים, ונראה שאך בנס האירוע לא הסתיים בנזק לגוף או לרכוש.

13. אירוע התקיפה הסתיים בחבלות קלות באופן יחסי (ת/16 - ת/18), אך לא יכולה להיות מחלוקת, כי השתלשלות האירועים המאיימת שנקט הנאשם כלפי המתלונן - החל מאמירה בעיצומו של הליך משפטי, המשך בתקיפה פיסית וכלה בנשיאת כלי נשק מאולתר לשם ביצוע ירי בסמוך לביתו וירי באוויר, אכן מבססת נזק נפשי כבד למתלונן, המצוי במצב פוסט טראומטי וסובל מקשיי תפקוד בכל מישורי חייו. אמנם, מצבו הנפשי של המתלונן היה מורכב עוד בטרם המסכת המתוארת, אך כפי שקבעתי בהכרעת-הדין, המתלונן מצא עצמו קורבן באופן שיטתי להתנכלויות אלימות מצד הנאשם וקרובי משפחתו, אשר גרמו לו לטראומה והחריפו את מצבו הנפשי שהוא אכן שברירי.

14. לעניין מדיניות הענישה, יאמר באופן כללי כי בשנים האחרונות יוצא מבית-המשפט העליון מסר ברור של מגמת החמרה בעונשי המאסר שראוי שייגזרו על נאשמים המורשעים בעבירות נשק ואלימות כדרך לפתרון סכסוכים. לעניין זה, ראו למשל:

"... לעיתים מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה מסוימת אינה מספקת, ועל בית המשפט להורות על החמרה בענישה על מנת לקדם ולהגן על הערכים אשר ביסודה, ובכך לבלום את נפיצותן של עבירות מסוימות ההופכות ל'מכת מדינה', ולתת ביטוי לחומרה שיש לייחס להן..."

השימוש בנשק חם ככלי ליישוב סכסוכים הפך לרעה חולה, וכמעשה של יום ביומו גובה חיי אדם ולעיתים אף את חייהם של חפים מפשע אשר כל חטאם היה כי התהלכו באותה עת ברחובה של עיר. בשנים האחרונות אף חלה עליה מתמדת במספר אירועי הירי המדווחים למשטרה... על רקע המציאות אותה אנו חווים למרבה הצער מדי יום, אנו עדים לקריאה ציבורית נרגשת להגברת האכיפה כלפי עבירות נשק - ולהחמרה במדיניות הענישה הנוהגת.

בית משפט זה לא נותר אדיש למול השימוש הגובר בנשק חם, והדגיש לא אחת את הצורך בענישה מחמירה ומרתיעה כלפי השימוש בו לשם פתרון סכסוכים. זאת במיוחד כאשר השימוש בו נעשה בסביבת בתי מגורים...

...נמצא אפוא כי בנסיבות דהיום, ראוי ונכון להחמיר את מדיניות הענישה הנוהגת, זאת בין היתר על מנת להרתיע עבריינים פוטנציאליים משימוש בו

כאמצעי ליישוב סכסוכים... (ע"פ 4406/19 מדינת ישראל נגד סובח [5.11.19], בפסקה 15-17).

וכן:

"בית משפט זה עמד לא פעם על כך שחברה מתוקנת אינה יכולה להשלים עם התופעה של יישוב סכסוכים בדרך של אלימות, המלווה לעתים אף בשימוש בנשק קר או חם. תופעה זו חותרת תחת הסדר החברתי ופוגעת בערך היסוד בדבר זכותו של כל אדם לשלמות גופו... לבתי המשפט תפקיד משמעותי במאמץ החברתי למיגור נגע זה, בין היתר על ידי מסר ברור של העדר סובלנות כלפי תופעות כאלה באמצעות ענישה משמעותית ומרתיעה, תוך מתן משקל ממשי לשיקולי הרתעת היחיד והרבים אל מול שיקולים אישיים..." (ראו בע"פ 3799/14 אבו שנב נגד מדינת ישראל [17.8.15], פסקה 19).

15. מתחם העונש ההולם ייקבע בהתחשב במדיניות ענישה זו ובנסיבות ביצוע העבירות, הכוללות: הטרדת המתלונן במהלך משפט שהתנהל כנגד אחיו של הנאשם בגין אירוע אלימות נגד המתלונן, שהיה עד במשפטו; תקיפה שהתרחשה כשנה וחודשיים לאחר מכן בצוותא עם אותו אדם; אירוע ירי בחניית בניינים המגורים של המתלונן מספר דקות לאחר מכן, תוך הצטיידות בתת-מקלע מאולתר, באופן של ירייה אחת באוויר ונסיעה מהמקום.

16. עינתי בפסיקה שהוצגה על-ידי ב"כ הצדדים ובפסיקה נוספת, ולצורך קביעת מתחם העונש ההולם אציין את המרכזיים שבהם תוך מתן דגש לאירוע המרכזי של הירי:

ע"פ 1509/20 מדינת ישראל נגד נבארי [2.7.20]: ערעור המדינה על קולת עונשו של נאשם אשר הורשע על יסוד הודאתו בעבירות של נשיאה והובלת נשק ובירי מנשק חם באזור מגורים. הנאשם נהג בשעת לילה ברכב בעיר לוד, כשברשותו תת מקלע מאולתר מסוג "קרלו", אשר היה דרוך ובו מחסנית טעונה בכדורים. מסיבה בלתי ידועה, הנאשם ירה שני כדורים באזור מגורים ועזב את המקום ברכבו. זמן קצר לאחר מכן, יצא מהרכב כשברשותו הנשק, ולאחר שהבחין בשוטרים אשר הגיעו למקום, השליך את הנשק ארצה ובהמשך נעצר. בית-המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם שנע בין 20 - 50 חודשי מאסר בפועל. בעניינו של הנאשם, בעל נסיבות אישיות לא פשוטות, הוגש תסקיר שקבע רמת סיכון בינונית, קיומה של התמכרות לאלכוהול, ולחובתו ארבע הרשעות קודמות בעבירות אלימות. בית-המשפט המחוזי גזר עליו 27 חודשי מאסר בפועל, ובית-המשפט העליון קיבל את הערעור, תוך שקבע:

"בבואו לקבוע את עונשו של המשיב, בית משפט קמא שקל את כל השיקולים שעליו לשקול ואף היה ער לפסיקתו של בית משפט זה בעניין סובח, אשר

הצהירה על מדיניות ההחמרה בענישה. ברם, בית משפט קמא לא נתן ביטוי הולם למדיניות זו בקביעת המתחם הראוי לעונשו של המשיב. לאור מדיניות זו, ולנוכח הריבוי של אירועי ירי באזורי מגורים בעת האחרונה, הרף התחתון של המתחם צריך, לדעתי, להיות גבוה יותר מעשרים חודשי מאסר, וזאת באופן משמעותי..." (ראו בפסקה 12).

בהתחשב בהלכה לפיה ערכאת ערעור אינה ממצה את הדין בקבלת ערעור על קולת העונש, ותוך התחשבות בנסיבותיו האישיות הקשות, הועמד עונשו של הנאשם על 36 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 4595/13 **זובידאת ואח' נ' מדינת ישראל** (6.7.14), הקל בית המשפט העליון בעונשם של נאשמים אשר הורשעו על פי הודאתם בעבירות של נשיאה והובלת נשק, ירי באזור מגורים, איומים וקשירת קשר לפשע. הנאשמים הגיעו לרכב לחצר ביתו של המתלונן, עימו היה הנאשם 1 מסוכסך, כשהם נושאים אקדח ותחמושת. הנאשם 2 ירה לעבר בית המתלונן וכתוצאה מכך פגעו מספר קליעים בקירות הבית ובחלון. בית המשפט המחוזי קבע מתחם ענישה הנע בין 30 חודשי מאסר ל- 5 שנות מאסר והשית עליהם עונש של 42 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

בית המשפט העליון הפנה לכך שירי, אף אם אינו מכוון לפגיעה, מייצר סיכון ממשי לשלום הציבור ואישר את מתחם העונש שנקבע. עם זאת, הערעור התקבל בשל נסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, והעונש הופחת ל- 30 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 1357/12 **סאלח נ' מדינת ישראל** [7.3.13] (הוגש על-ידי התביעה) קיבל בית המשפט העליון את ערעורו של נאשם, צעיר בן 21 ללא עבר פלילי, אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק וירי מנשק חם באזור מגורים. הנאשם נסע ברכב ביחד עם אחר בכפר כשהוא נושא אקדח ובתוכו מחסנית ותחמושת ובנסיבות אלה, הוציא הנאשם את האקדח מחלון הרכב וירה באוויר 6 כדורים. בית המשפט המחוזי השית על הנאשם עונש של 42 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

בית המשפט העליון קבע כי לנוכח רמת הענישה הנהוגה וכדי לעודד את המערער שהתנהגותו במאסר תקינה, יופחת עונשו ל- 28 חודשי מאסר בפועל.

בע"פ 2006/12 **מדינת ישראל נ' אסדי** [28.3.12] (הוגש על-ידי ההגנה), נדחה ערעור המדינה על קולת עונשו של נאשם, צעיר נעדר עבר פלילי, אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק ותחמושת, איומים, ויריות באזור מגורים. הנאשם הגיע לביתו של אדם שלו אחיו היה חייב כספים, כשהוא נושא אקדח טעון בכדורים, איים בפגיעה באותו אדם, וירה כדור לעבר חלקו העליון של הבית. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, ובית המשפט העליון קבע כי אין מקום להתערב בענישה.

ע"פ 5717/14 **מדינת ישראל נגד מוסא גדבאן** [2.12.14] (הוגש על- ידי ההגנה): ערעור המדינה על קולת העונש בעניינו של נאשם שהורשע על יסוד הודאתו בעובדות כתב אישום מתוקן, בעבירות של **חבלה חמורה** עמוד 8

בנסיבות מחמירות, לפי סעיפים 333 ו-335 לחוק העונשין, **ונשיאת והובלת נשק**, לפי סעיפים 144(א) ו-144(ב) לחוק העונשין. על רקע חשדו של הנאשם כי המתלון פגע בשמו הטוב, הוא הגיע למטע בו ישב המתלון עם חבריו כשהוא נושא עמו כלי נשק ותחמושת. משהבחין במתלון, ירה המשיב ירייה אחת באוויר, צעק לעברו של המתלון: "אני לא מניאק", התקרב אליו, וממרחק של מטר וחצי לערך ירה באמצעות כלי הנשק שתי יריות לעבר הקרקע, למקום שבו עמד המתלון. קליע אחד מהקליעים שנורו פגע ברגלו הימנית של המתלון, וכתוצאה מהפגיעה, המתלון אושפז ורגלו גובסה. בית-המשפט המחוזי שקל את נסיבותיו האישיות של הנאשם, את הודאתו, ואת העובדה שלא היה מעורב בפלילים בעשור האחרון, והשית עליו עונש של 20 חודשי מאסר בפועל, קנס בסך 2,000 ₪ ופיצוי למתלון בסך 5,000 ש"ח.

בית-המשפט העליון קבע, כי חרף הנסיבות לקולה, האינטרס הציבורי מצדיק ומחייב את העלאת רף הענישה, כך שעונשי המאסר יהיו ממשיים ומשמעותיים, והעונש הוחמר ל - 30 חודשי מאסר בפועל.

בת"פ 18300-11-18 (מחוזי מרכז) **מדינת ישראל נגד נאשף** [7.5.19], הורשע הנאשם על-פי הודאתו בעבירות של נשיאת נשק וירי מנשק חם. בין הנאשם למתדלק התפתח ויכוח אשר הסלים לכדי קטטה, שהופסקה בהתערבות אחרים. כחצי שעה לאחר מכן, הגיעו הנאשם ואחר ברכב אל הכניסה לתחנת הדלק, כשהאחר נהג ברכב. השניים יצאו מהרכב בעוד הנאשם אחז בידו נשק מסוג תת מקלע ומיד ירה מספר צורות מהנשק, כשהנשק כוון כלפי מעלה. באותה עת היו אנשים בתחנת הדלק. לאחר הירי חזרו הנאשם והאחר לרכב ונסעו מהמקום. בתיק זה, ב"כ הצדדים הגיעו להסדר טיעון מסוג "הסדר רף" במסגרתו הוסכם שהמאשימה תעתור לעונש ראוי של 24 חודשי מאסר בפועל. בית-המשפט קבע מתחם עונש הולם שנע בין 20 עד 50 חודשי מאסר בפועל, ועל הנאשם, אדם כבן 26 ללא עבר פלילי, אשר לקח אחריות מלאה על מעשיו, הושת עונש מאסר בפועל בן 21 חודשים.

14. פסקי-דין אלו משקפים קשת מקרים רלבנטיים, כאשר לאחר ביצוע אבחנות מתבקשות, לרבות ביצוע עבירות מקדימות של הטרדת עד ותקיפה, אני קובעת מתחם עונש הולם אשר נע בין 30 - 60 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

15. בעניינו של הנאשם לא נטען ולא הוצג כל שיקול אשר מצדיק חריגה מהמתחם מטעמי שיקום (או מטעמי הגנה על שלום הציבור). על כן, עונשו ייגזר בתוך המתחם ויש להתחשב בנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, כמפורט בסעיף 40'א' לחוק העונשין.

16. באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירות, יש לשקול לחומרה את עברו הפלילי המכביד של הנאשם, שלחובתו 6 הרשעות בעבירות רכוש, סמים, נהיגה ללא רישיון ואלימות, מעת שהיה קטין ונדון בבית-משפט לנוער בשנת 2006 ועד לשנת 2014, בגין נשק תקופות מאסר המסתכמות ליותר מ-7 שנות מאסר. לחובתו גם הרשעה בתעבורה, בגינה נשא את מאסרו האחרון, בשל עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, כשהוא לא הוציא רישיון מעולם. כפי שנטען על-ידי ההגנה, בעשור האחרון לא הורשע בעבירות אלימות, והרשעתו האחרונה באלימות היא משנת 2009, שאז הורשע בביצוע עבירות של תקיפת שוטר, איומים, פציעה כשהעברין מזויין והפרת הוראה חוקית, והוטל עליו עונש מאסר של 17

חודשים.

17. עוד יש לזקוף לחומרה את עיתוי ביצוע העבירות, כשהראיות לעונש (ע/3, פלט מאסרים) עולה, כי את העבירה של הטרדת עד ביצע כחודשיים לאחר ששוחרר ממאסר ממושך בן 50 חודשים, ואת עבירות הירי והתקיפה ביצע כחודשיים לאחר שהשתחרר מנשיאת מאסרו האחרון. יש בכך כדי להעיד על רמת הסיכון הגבוהה הטמונה בנאשם, אשר מאסרים חוזרים ואף ממושכים לא הרתיעו אותו מלהתעמר ולנהוג בבריונות מתמשכת כלפי המתלונן.

18. הנאשם לא נטל אחריות על מעשיו, והורשע לאחר שמיעת ראיות במיוחד לו בכתב-האישום. כידוע, אין בעצם ניהול המשפט כדי להוות שיקול להחמיר בעונשו של הנאשם, אך הנאשם לא יהיה זכאי להקלה של מי שמודה ולוקח אחריות על מעשיו, כשהדברים נכונים ביתר שאת על רקע העובדה שבמהלך שמיעת הראיות הנאשם לא בחל מלהשחיר את פניו של המתלונן במגוון דרכים.

19. שמעתי אודות נסיבותיו האישיות והמשפחתיות הלא פשוטות של הנאשם, אך נראה שיש ליתן משקל בכורה לאינטרס הציבורי המחייב החמרה בענישה בעבירות המרכזיות בהן הורשע הנאשם ולצורך הממשי בהרתעת הנאשם, אשר קיומם של הליכים משפטיים ומאסרים חוזרים לא הרתיעו מלפגוע במתלונן באופן מתמשך במילים, במעשים אלימים ובהפחדה באמצעות שימוש בנשק. על כן, יש לגזור על הנאשם עונש המתקרב לרף העליון של המתחם שנקבע לצד פיצוי ממשי למתלונן וענישה מרתיעה.

20. לאור כל האמור לעיל, גוזרת על הנאשם את עונשים הבאים:

50 חודשי מאסר בפועל אשר יימנו מיום מעצרו: 30.9.18;

12 חודשי מאסר על תנאי שלא יעבור בתוך 3 שנים מיום שחרורו עבירות בנשק ו/או עבירות אלימות מסוג פשע.

מורה על תשלום פיצוי על סך 20000 ₪ למתלונן, ע.ת. 1, עד ליום 1.2.21. ב"כ המאשימה תידע את המתלונן בדבר הפיצוי שנפסק, ותמסור פרטיו למזכירות בית-המשפט תוך 14 ימים.

הודעה זכות ערעור לבית-המשפט העליון תוך 45 יום.

ניתן היום, ט"ז אב תש"פ, 06 אוגוסט 2020, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם.

